

Spelen is goed voor de ziel

We wonen nu negen maanden in Leeuwarden. Een tijd van verwachting en genieten van de groei van droom naar werkelijkheid. De oude school die we gekocht hadden, krijgt steeds meer de vorm van een stadsklooster. De gastenruimte is sinds augustus klaar en het 'gebedsatelier' bijna.

👤 Jeannet Bijleveld 🗨️ Ewoud Rooks

Toen we het pand kochten was een van de lokalen compleet beschilderd door de dochter van de vorige eigenaar met haar vrienden. Alle wanden en zelfs het plafond, met allerlei mooie, maar ook gekke dingen. Toen we er bij de bezichtiging binnen liepen wist ik direct dat dit het gebedsatelier moest worden, waar je niet alleen kunt bidden met woorden maar met al je zintuigen. Niet alleen knielbankjes en kaarsjes, maar ook schildersezels, platenboeken, muziek, klei, zand, geurolie, kunstwerken, alles wat maar inspireert om je vrij te voelen om op jouw eigen manier je ziel open te stellen voor God. Een van de teksten op de muur citeerde zelfs de monnik Thomas Murton die zei: 'Art enables us to find ourselves and lose ourselves at the same time.' Je zelf vinden door je zelf te verliezen in het maken van iets wat niet 'nodig' is, maar puur omdat jij je creativiteit uit, laat immers iets zien van Gods wezen als altijd overdadige Schepper.

Dat het werkte bleek toen een groepje studenten dat geholpen had met klussen nog een poosje bleef hangen. Een meisje ging spontaan achter de piano zitten en speelde een prachtig stuk. Haar medestudenten bleken verbaasd. Ze wisten niet dat ze piano kon spelen. „Weet je, ik durfde nooit te spelen waar

anderen bij waren, omdat ik het nooit perfect speel. Maar deze ruimte is zo gek, dat ik dacht dat het hier niet uitmaakt of ik een fout maak.”

Niet iedereen kon goed tegen al die kleuren en prikkels en sommige gebedsvrienden gaven aan dat ze behoefte hadden aan meer sereniteit. Dus terwijl we de gastenruimte bouwden namen we de tijd om te kijken hoe we dat vrije idee en de behoefte aan sereniteit konden combineren. Uiteindelijk hebben we alles wit overgeverfd, behalve een prachtige boom aan water. Een mooi Bijbels symbool. Om de ruimte af en toe meer kleur te geven bedachten we een lichtbalk met verschillende kleuren. Dat bleek nog mooier dan gedacht.

Toen Val Slowsky, een Franse beatboxer die geholpen had met schilderen, de lichtbalk onder de boom zette bleken er stiekem allerlei reflecterende effecten in te zitten. Het licht veranderde op de maat, terwijl hij al improviserend muziek maakte met zijn loopstation en de boom veranderde mee op de muziek. Fascinerend!

Meerdere mensen vonden dat we de grote schoolramen wel een glas-in-loodeffect konden geven. Maar wat voor beeld zet je daar dan op? Een prachtige foto van fotograaf Ruben van Vliet van een zonsopgang bij Goutum werd de inspiratie voor een ontwerp. Maar zodra ik de

Spelen, zoals kinderen dat onbevangen doen, is juist wat wij in onze maatschappij vaak verlerd zijn

dure raamfolie in zes kleuren besteld had begon ik te twijfelen: is dit wel het beste thema? Ik deelde mijn twijfel met Val en zo raakten we in een heel gesprek over het zoeken naar tekens van God in je leven. Daarna ging ik een kast opruimen en kwam daar mijn Sinterklaasurprise van vorig jaar tegen. Mijn dochter had een soort maquette van de gebedsruimte gemaakt. Er lag een klein boekje in met de tekst die in het dagboekje *Dichtbij Jezus* bij mijn verjaardag stond: 'Ik spreek voortdurend tegen je, al gebruik ik daar niet altijd woorden voor. Ik beschilder de lucht dag na dag met prachtige zonsopgangen...' Val en ik hebben hardop zitten lachen om de humor van God.

Het leuke van het gastenverblijf is, dat we dit jaar zo heel wat kunstenaars en muzikanten over de vloer gehad hebben. Jazzmuzikanten uit Duitsland, maar ook de Antilliaanse muzikanten van de laatste projectie op de Oldehove. Een Belg, die met een 'hang', een soort omgekeerde pan, de prachtigste muziek tovert. Met Tristan Visser (foto) brainstormden we over zijn idee om mensen bewust te maken van de geluidsvervuiling door de mens in de oceanen. Als Terschellinger heeft hij zijn liefde voor de zee vertaald in het maken van muziek met water. Door het opnemen van geluiden van de zee en watergeluiden te creëren

met buizen en glazen maakt hij fascinerende muziek voor films, maar ook bijvoorbeeld het Waddenpanorama in de Stadsosse in Leeuwarden. Dat klinkt nu allemaal prachtig, maar daar gaan natuurlijk heel wat uren experimenteren, klooien, pielen, rommelen, verzamelen van geluiden op het strand aan vooraf. Spelen dus, zoals kinderen dat onbevangen doen.

Maar juist dat is wat wij in onze maatschappij vaak verlerd zijn. Brené Brown vertelt in haar boek *De moed van imperfectie, laat gaan wie je denkt te moeten zijn* over haar zoektocht naar beziel (wholehearted) leven. Ze heeft daarvoor honderden mensen geïnterviewd. En tot haar verbazing kwam ze erachter dat het er vooral om gaat dat je jezelf de ruimte geeft om zomaar wat te spelen, hardop te lachen, uit volle borst te zingen, te dansen alsof niemand kijkt, een taart bakken om een gewone dag, met de kinderen mee schommelen in de speeltuin. Dat zijn dingen die goed zijn voor de ziel, maar ook oefeningen in kwetsbaarheid. Want je moet los durven laten wat 'hoort' of 'moet'. Haar conclusie is: 'Mensen zijn te veel bezig met de vraag waarom God ver weg lijkt. God leeft in ons, niet boven ons. De wereld laten delen in onze gekregen talenten is de beste manier om verbondenheid met God te ervaren.'

Jeannet Bijleveld

Jeannet Bijleveld is initiatiefnemer van Stadsklooster Leeuwarden Jabixhús en planvormer bij Wetterskip Fryslân.